

על ספסל ניגש אליהם וניסה להתיידד. השוטרים, שהיו בתפקיד, לא סבלו באותו רגע מחוסר פנאי, נענו לרוח הטובה ונכנסו בשיתה עם האיש. לא עבר זמן רב והאדם הציע להם בחורו. "הבה נראה אם תוכל לעשות זאת" — אמרו. האיש לא התעצל, הלך וחזר כעבור רבע שעה בלחית הנשים. "לירה וחצי זה עולה" — אמר. אחרי זמן קצר הובאה השלישיה לתחנת המשטרה. שם נקבע, כי שתי הנשים הן בנות 16.

בפעולה הנמרצת הנערכת ע"י משטרת תל-אביב, בזמן האחרון, נעצרו למעלה מ-200 יצאניות, מספר "בעלות דירה", סטסורים לדבר עבירה ועוד משתפי פעולה. רוב רובן של הנשים — הן צעירות, כמעט ילדות. בתי הבושה לא נתגלו בשכונות העוני חובית ביאליק והס. מעתה, שייכים הדברים לבית המשפט, המצויד בחוקים נגד הפרת צוה ונגד המתפרנסות מרווחיהן של הפרת צוה: משכירות הירות לפרוצות לפי שעות וכו', אולם לא בית המשפט ולא המשטרה מסוגלים לפתור את הבעיה. הגה סיפורה של אחת הנשים הללה, שתובא בקרוב לדיון:

החשודה היא בת 16 בקירוב, אחת חדשה מתורכיה. אחרי שלשה חדשים בבית עולים, יצאתי לחפש עבודה. הלכתי ממקום למקום. לא קיבלתי עבודה והייתי חוזרת לבית העולים. מוכרחה הייתי לעזוב את הבית, כי התגוררתי שם כבר שלושה חדשים. אין לי הורים, מתו. אין לי קרובים. יום אחד קיבלתי עבודה שטיפה כלים במסעדה בים. אחר כך מצאתי מקום לינה. כעבור שבוע אמר בעל המסעדה, כי לא כדאי לרחוק כלים. הוא ידאג שארויח יותר, הרבה יותר. הוא הציג בפני בחורה אחת, יותר מבוגרת ממני והיא לימדה אותי. לא היה לי מה ללבוש, רק שמלה אחת. אחר כך הביא אלי גברים. בלילה אחר היו אצלי 11 גברים. הוא, בעל המסעדה, היה מקבל מחצית ההכנסה. קניתי לי שמ' לות, נעלים...

הארץ

בידה וולך, מואדי ג'אמל בחיפה, נעצרה ע"י המשטרה והואשמה, כי הכתה בכוף קל גדי בן שלושה שבועות ושברת את רגלו (הארץ). — קיבוצי השומר הצעיר כלולים ברשימה של למעלה מ-200 נקודות יישוב אשר פנו אל משרד הדתות וביקשו לשלוח להם ספרי קודש (הדור). — אקדה ושרש מחסניות של פטן ומצאו ע"י שוטרים מורחית מהכפר אברספון באיוור עכו (חירות). — (מודעה): קנו תרד וכל מיני ירקות ומירות אצל מרכז הבנות (הארץ). — אניות ואויר רונים תגלו מעל האניה (מעריב).

נוסעת מצד זה. "זה לא חשוב ברגע זה" — אמר התובע. "חשוב לי מאד" — התנגד הסניגור ושוב נמשך המשחק בצעצועים, כשהפרקליטים מתעניינים בנעשה על השלחן, כאלו התחולל כאן קרב מכריע בשחמט.

חקירת הצעירה הבלונדית נמשכה שעה ארוכה, כשהעדה משיבה לשאלות התובע, במלים ובתנועות צעצועים על פני השלחן. "אני עמדת כאן... האוטו הגיע... אני הרי מותי יד, ביקשתי טרמפ... כאן נעצר האוטו... אני עליתי מאחור אל הארגון... הם ישבו זה ליד זה על מושב הנהג... השחור נהג, השני ישב מימיני — כאן..."

העדה הייתה המתלוננת במשפט זה, נגד שני תושבי תל-אביב, שישבו אותה שעה על ספסל הנאשמים; התביעה האשימתם באונס. המתלוננת היא מלצרית באחת המ' סעודת הידועות ברחוב אנגלי.

הנאשמים — כבני 40, שניהם נשואים, אחד אב לשני ילדים, בעל מכונית סגור ירוקה. ברגע מסוים, הופסקו תנועות הצע' צועים על השלחן, שוב לא יכלה העדה לתת את תיאור הפשע, על ידי תנועות על פני השלחן. הקטיגור לחץ עליה: "עליך לספר את הכל". הצעירה עמדה נבוכה. ראשה מורכן ופניה חורים ומסמקים לס' רוגז. "כמה פעמים עלי לספר את הכל, הכל, הכל?" שאלה מיואשת, "פעם במש' טרה, פעם בחקירה המוקדמת, בחקירה וב' חקירה נגדית ועתה — שוב מחדש... לא די שהדבר אירע לי, עלי להזכר בכל". השופט נתן בה מבט אבהי מלא הבנה. הוא שתק. עברה דקה ועוד דקה. ואז אמר השופט: "עליך להבין, כל הפרטים הללו חשובים כאן מאד. וזהו משפט..."

הצעירה סיפרה את הכל הנאשמים ישבו מאובנים. התובע הסיר מהשלחן את הצע' צועים ומסרם לסניגור. גם ההגנה הייתה זקוקה להדגמה, כאשר החלה החקירה הנגדית...

המעשה אירע לפני כשנה. הצעירה חזרה אחרי העבודה לביתה, ביפו. בדרך יפרח' אביב עבר הסגור. היא עלתה ואחר כך לא רצו, לדבריה, שני הגברים לעצור, הביאו אותה לשדה פתוח, הורידו אותה ארצה ואנסוה, תוך כדי אימים ומכות. אותו לילה מסרה המתלוננת תיאור מדויק של הסגור היוק. המשטרה ערכה בדיקת בוק של כל הסגורים היוקיים במחוז. כעבור 12 שעות, נעצר הנאשם הראשון, בעל הסגור והוא איננו יכול, לדברי המשטרה, להביא אליכי מספק...

פשעים

קניתי שאלות, נעלים...

ערב אחד ישבו על אחד הספסלים בשדרות רוטשילד תל-אביב, שני שוטרים בלבוש אזרחי כאשר אדם, שישב גם הוא

לקראתו, הוא הרופא ממחנה הריכוז בפינפ' טייכן, שם נמצא העולה החדש במשך שנה. בתחילה חשב, כי זהו סיוט. לא פעם ראה את הרופא הזה בחלומותיו. אחר כך תאר לעצמו, כי נפל קרבן לבלבול החושים. ושוב עלה בו רעיון: "אולי זומה הרופא הזה לאותו רופא, במחנה?" הלך האיש

החתיקים נשאר עם רויאל, ששמר על השם והסמל ("רק כך"), של הארגון, ואילו מי' עוז קיצוני הצטרף לשטרן, שקרא לארגונו החדש "הארגון הצבאי הלאומי בישראל" (להבדיל מ"בארץ-ישראל"), שתובר על ידו. זמן מה התקיימו שני הארגונים זה בצד זה, אנשי שטרן טענו, כי אנשי רויאל

יהושע שטרנברג, נאשם (יושב) עונש מוות או מאסר עולם.

אל מנהל המרפאה ושאלו, מה שם הרופא, אמר המנהל: "זהו ד"ר שטרנברג". לשמע שם זה החזיר החולה, יצא מהמרפאה, הלך לתחנת המשטרה.

כך נתקבלה התלונה הראשונה, במשטרת ישראל, נגד ד"ר יהושע שטרנברג, הרופא, שדינו הועבר בשבוע שעבר לבית הדין המחוזי, לאחר חקירה דרמטית מוקדמת, בפני השופט החוקר צבי חולמן.

25 עדים. חקירת הרופא ממחנה פינפ' טייכן ארכה כחודשים, והופיעו בה כ-25 עדים, העדויות, שהושמעו בחקירה זו, היו רובן ככולן מיוחסות לנאשם, מתקופת שרותו בבית חולים במחנה הריכוז. השיטה של הגרמנים הייתה: להעסיק את הבריאים בעבודות פרך ואת החולים והחלשים — להשמיד.

הרופאים היו צריכים לקבוע את רשימת החולים. אולם, לדברי העדים, התאכזר ד"ר שטרנברג לחולים, הוציאם מהמטה, אך-חללי טיפוס, הכה אותם, התעלל בהם.

צדקת במצחה. הנאשם נמוך הקומה, רכוב המשקפיים, שצלקת במצחו, ישב במשך כל החקירה מרוכז במחשבותיו ושלח מדי פעם, מבטים שואלים. פעם נראה על פניו חיוך קל, כאילו אמר: "ככה, ככה, הגה על מה הם מאשרים אותי".

סגן פרקליט המחוז, אברהם דינרי, שת' בע בחקירה, סקר את מעשיו של הנאשם. מס קריצמן, הסניגור, נתעכב על נקודות משפטיות בחוק, התוצאה: השופט החוקר שינה שיה מביין האשמות ברצח להריגה (ההבדל, בעונש המקסימלי, במקרה של חיוב בדין הוא: עונש מות ומאסר עולם).

עורך הדין שיחק בצעצועים

על שולחן התובע הועמדו בשורה ארוכה צעצועי ילדים מתוצרת משובת: מכונית סגור בצבע ירוק, עמודי חשמל, אנשים, בית אל. לייבסון, סגן פרקליט המחוז, שהו' פיע במשפט קטיגור, התכופף מעל לשלחן והחל לשחק בצעצועים: העמיד את המכו' גיית בכון אחת, את האשה שם בצדה, את העץ ממול. כבוד השופט קסן התכופף מאחורי שלחנו, כדי להציץ מטה על הנעשה. ממול, הגיע כמעט בריצה ד"ר י. ביימיני, הסניגור, ותפס מקום ליד השלחן, כשהוא מרשים, כאיש המוכן להלחם על כל תנועה של המכונית, ועל כל צעד של הנאשם הק' טנים העשויים צלוליד.

"בואי הנה", אמר לייבסון לאשה הצ' עירה, בעלת השער הבלונדי, שעמדה אותה שעה על דוכן העדים. "את עמדת כאן את רואה? זה ממול הנהג. והנה מכאן מגיע הסגור הירוק". הוא הוביל בידו את הצעצועים מצד אחד לשני, לפתע התערב הסניגור ברוגזה: "לא כך, המכונית איננה

משתפים פעולה עם הסי. אי. די הבריטי; אנשי שטרן פתחו בשורת פעולות, שגרמו לחיסולו המעשי של ארגונם, למשך זמן רב ולאבדן מנהיגם.

יריות בנגב. שנים מאנשי שטרן נת' ססי בשצת נסיון להחרים מטען של כסף, מידי שליח יהודי, חבריהם טענו, כי המס' טרה היהודית עינתה אותם, כדי להוציא מהם פרטים על הארגון. התגמול: קול מסתורי, בטלפון, הזמין את קציני המשטרה היהודיים לבית עזוב, ברחוב תל-חי בתל אביב. הקצינים חששו למלכות, אך קציני המשטרה שיף דחה את הסיטויהם, פרץ את הדלת, השיתה מחוברת לפצצה, נהרג בו במקום.

המעשה עורר את השלטונות לפעולות נמרצות. הושם פרס על ראשו של שטרן וחבריו. כשנתגלה למשטרה מחבואו של שטרן, בדירת-גג בשכונת פלורנטין, פרצו הקצינים מורטון וילקינסון למקום, כבלי את שטרן, שהסתתר בארון, ירו בגבו. תוך זמן קצר, נתפסו רבים מחברי הארגון; המשטרה השתמשה בנשקה בלא רחמים.

הארגון קם מחדש, בשם "ליחמי חרות ישראל", רק כאשר אחדים מן האסורים הצליחו להימלט, דרך מנהרה, ממחנה המע' צר בלטרון. התקשו בוילקינסון והרגוהו; מורטון ניצל מהתנקשות דומה, ועזב את הארץ.

כלי פשרות, בלי צחוק. כשהת' אספו ביום ה' שער רבים ממעריציו של שטרן, וגם רבים ממתנגדיו-בעבר, על קברו, שיה מקומו של "יאיר", בהיסטוריה העב' רית החודשה, מובטח. הוא היה הראשון, שדרש את סילוקם הגמור של האנגלים מן הארץ. דחה כל אפשרות להגיע אתם לכול פשרה, כפי שביקשו זיבוטנסקי ור' זיאל. הן הקיצוני, של ארגונו, הכריח גם את האצ"ל ללכת בעקבותיו וגרם לכך, שכל המחותרת ראתה בשנים 1940-1941 את האויב העיקרי באנגלים, ולא בערבים. שטרן עצמו היה קנאי אשר מיעט בצ' חוק, כתב שירים לאומיים, השפיע השפעה רבה על סביבתו, אף כי התנהגותו הייתה בלתי-אדיבה. כמעט יירה. ימים מעטים אחרי הירצחו, ילדה אשתו בן, שנקרא על שמו: "יאיר".

אשכים

המרפאה לתחנת המשטרה

יום אחד, בחודש ספטמבר, שנה שעב' רה, נכנס איש מתושבי חדרה למרפאת קופת-חולים, כדי להבדק ע"י רופא. החולה, אדם שניצל ממחנות הריכוז בגרמניה, עלה ארצה לפני מספר חודשים והוא גלמוד. נכנס האיש למרפאה והנה — הרופא, הבא

תמונה זו צולמה בתחרות הפועל-תל-אביב, מכבי-פתחי תקוה, במגרש הפועל-פתח-תקוה, ביום 3.2.51. קורא, שיזחה את עצמו ויפנה ראשו למערכת, חכה בפרס של 2 ל"י. בשבוע שעבר זכה בפרס משה מוזס, רח' כנרת 8, ת"א.